

капітального ремонту, реконструкції гуртожитків, які передаються до комунальної власності територіальних громад, впровадження енергозберігаючих технологій.

Поряд з цим, здобутком бюджетної децентралізації виступає закріплення за місцевими бюджетами (згідно змін податкового законодавства) 5% акцизу з тютюнових виробів, алкогольних напоїв та нафтопродуктів, кошти якого можуть направлятися на дорожнє господарство. Новопризначена система дозволяє органам місцевого самоврядування отримувати кошти акцизу (замість субвенції з державного бюджету на будівництво, ремонт та утримання доріг комунальної власності) та на власний розсуд їх використовувати.

Враховуючи значний рівень зношеності основних фондів місцевої інфраструктури житлово-комунального призначення (в місті Харкові потребує капітального або поточного ремонту 58,6% житлового фонду, 63,0% мереж тепlopостачання, 53,4% водопровідних и 79,2% каналізаційних комунікацій) бюджетним законодавством передбачено фінансування інвестиційної діяльності, спрямованої на технічну та технологічну модернізацію, за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку (на умовах спрямування на таку мету частини коштів місцевих бюджетів).

Одним із кроків розвитку міської інфраструктури виступає практика використання комунальними підприємствами житлово-комунальної сфери позик, що надаються Україні Міжнародним банком реконструкції та розвитку (діючим в якості виконавця від імені Фонду чистих технологій), під державні гарантії.

За рахунок кредитування державного бюджету в місті Харкові здійснюється реалізація інвестиційних проектів комунальних підприємств «Харківські теплові мережі», «Харківводоканал», «Муніципальна компанія поводження з відходами».

Таким чином, інноваційні зміни головних фінансового та податкового документів передбачають оптимізацію фінансування багатогалузевої структури житлово-комунального господарства.

ПРОБЛЕМНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ЗДІЙСНЕННЯ ІННОВАЦІЙ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

*О. В. ВАСИЛЬЄВ, д-р. екон. наук, професор
Харківський національний університет міського
господарства імені О.М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
oleksy77@mail.ru*

У сучасних умовах соціально-економічного розвитку регіонів України відбувається поглиблення їх диференціації, що обумовлює нерівномірність розміщення та розвитку промислового та наукового потенціалу. Останній

розглядається як базова складова забезпечення конкурентоспроможності інших складових регіональних інноваційних систем.

Таким чином, у системі здійснення інновацій можна виділити такі основні проблемні фактори впливу економічних відносин регіону:

- 1) при забезпеченні інноваційних потреб регіонального виробничого сектору та адаптації наукового сектору до нових умов функціонування відбуваються значні структурні зміни в науковому потенціалі за рахунок скорочення попиту на інноваційні види діяльності;
- 2) існує дисбаланс між потенційними можливостями результатів наукових досліджень та регіональними потребами в них;
- 3) наявні обмеженість власних можливостей до наукових досліджень міжнародного рівня та незначний попит на вітчизняні розробки з боку міжнародних споживачів;
- 4) недостатній ступінь наукомісткості валового регіонального продукту та ефективності вітчизняної економіки в цілому обумовлений повільною динамікою розвитку інноваційного підприємництва, який суперечить вимогам конкурентного середовища на внутрішньому та зовнішньому ринках;
- 5) значне скорочення традиційних джерел фінансування інноваційних досліджень та розробок (державних коштів) призводить до суттєвого зниження рівня розвитку наявного наукового потенціалу, а подальше розширення інноваційної діяльності відбувається переважно за рахунок обмежених за розміром власних коштів;
- 6) відсутня належна ринкова інфраструктура, що забезпечує комерціалізацію наукового продукту та інноваційний процес у цілому.

Безумовно, різниця розвитку наукового потенціалу в окремих регіонах є об'єктивною, але доцільним є утримання цього явища в економічно оптимальних і соціально прийнятних межах. З одного боку, це дозволить попередити втрату існуючого наукового потенціалу зі збереженням і підвищенням його продуктивності та конкурентоспроможності, а з іншого – забезпечить подальший самостійний розвиток окремих регіонів.

Сучасний регіональний науковий сектор, який існує в Україні, ще здатний забезпечувати науковий супровід глобальних стратегічних напрямків розвитку регіонів, але це вимагає відповідної підтримки та стимулювання з боку державного управління різного рівня та збільшення попиту з боку потенційних споживачів інноваційного продукту. Отже необхідною мірою є оновлення концептуальних основ та механізмів розробки і впровадження державної науково-технічної політики, формування більш сучасних принципів організації регіональної науки та інноваційної політики.